

„Navštěvuješ zemi, hojností ji zahrnuješ, velmi bohatou ji činíš. Boží potok je naplněn vodou, pečuješ jim o obilí, ano, máš o zemi péči.“ /žalm 65,10/

Kazatel 2, 24-26

Žalm 100

Lukáš 17, 11 -19

Dnes děkujeme Bohu za úrodu. Na Stole Páně máme před očima plody země, které jsme buď vypěstovali na našich zahradách, nebo je vypěstoval někdo jiný třeba i v jiné části světa (např. hroznové víno). My jsme je koupili v obchodě – jedná se tedy o zboží. Napadlo nás někdy, že slovo zboží je moc pěkné? Můžeme si ho rozložit: z – boží. Všechno, co nakoupíme v obchodě, je z Boží ruky. Ovoce, zelenina, voda, mouka z obilí, oblečení z vlny, bavlny i jiných látek to vše je dar od Boha, protože on dává život, on dává semenům růst, on byl na počátku toho, kdy vznikaly nejrůznější prvky a sloučeniny, které jsou dnes využívány pro výrobu věcí. Úroda, kterou vidíme zde, je jen nepatrný zlomek z hojnosti, jenž nás obklopuje.

Izraelci měli a mají i dnes svátek stánků – svátek díkůvzdání jako třetí největší svátek. Trval osm dní a vděčné radosti na závěr sklizně (zejména sklizně vína) se měli oddávat všichni – i otroci, bezdomovci a cizinci. Při tomto svátku čtou Izraelci z knihy Kazatel. Tato kniha je připisována králi Šalomounovi, který žil v desátém století před Kristem. Ve skutečnosti však vznikla ve třetím století před Kristem. Byla však právem zařazena jako četba při svátku stánků a na přelomu roku, kdy si člověk více uvědomuje pomíjivost věcí a skutečnost, že trvalou hodnotu má jen to, k čemu se přiznává sám Bůh.

Nejen Izraelci, ale i my máme za co děkovat. Patříme k části světa, která žije v hojnosti a nadbytku. Přesto slyšíme často nejrůznější stížnosti a nářky, jak je všechno špatně. A také jak nemáme čas. Izraelci děkovali za úrodu osm dní. Společně se veselili, jedli a pili dobré věci. Tím ukazovali, že Bohu plně důvěřují. Nic podstatného mi neuteče, o nic důležitého nepřijdu, když si dovolím užít sváteční den oslavou Boha. Bůh člověka obdarovává a dopřává mu radost a odpočinek i dobré jídlo. Nechce, abychom se jen honili, neustále pracovali a něco řešili. Dává nám sváteční den a je na nás, jak s tímto darem naložíme.

Můžeme se zamyslet také nad tím, jaké místo má v našem životě vděčnost. Vděčnost je víc než poděkování. Je to životní naladění, postoj, kdy věci hmotné i nehmotné chápeme jako dary od Boha. Kdy v tom co máme, rozpoznáváme Boží přízeň k nám.

Kdo je vděčný, je všímavý a vidí, že věci nejsou samozřejmé. Semeno v zemi nevzklíčí jen proto, že jsme ho tam zaseli. Stejně tak dobrý nápad v naší mysli se neobjeví, kdykoli se nám zachce. Velkým darem jsou pro nás také někteří lidé, kteří nám byli posláni do naší životní cesty. Vděčný člověk žasne nad tím, co všechno dostal a jakou štědrostí je obklopen. Takový byl jistě i autor stého žalmu, který jsme dnes četli. Chválí Boha a děkuje, protože ucítil a uvědomil si ve svém životě Boží dotek.

V evangeliu jsme pak slyšeli známý příběh o uzdravení deseti malomocných. Devět se jich po uzdravení vrátilo domů a žili dál jako před tím. Ale ten jeden během setkání s Ježíšem něco prožil. Něco, co ho zasáhlo v srdci i v mysli. Byl vlastně uzdraven dvakrát. Fyzicky i duchovně. V Ježíšovi se setkal s Bohem a hned s vděčností reaguje – velebí Boha a děkuje. Proto mu Ježíš říká: „...tvá víra tě zachránila“. To je víc, než jen uzdravení.

Za chvíli budeme společně slavit Večeři Páně. Řecky se řekne Večeře Páně – Eucharistie – to znamená vděčnost, díkůvzdání. Bůh nás hostí. My přijímáme chléb a víno, Boží dobrotu a milosrdenství a děkujeme. Amen.

/Slovo na neděli 10. října 2021 – Díkůvzdání za úrodu, Dana Kalivodová/